

Tegen Ironie

*Vincent W.J. van Gerven Oei
Jonas Staal*

AGAINST IRONY

IRONY is *a deliberate strategy* intended merely to create distance, merely to be able to look the other way, merely to avoid viewing the essence of visual art, literature, theory or opinion – as a creator or spectator – in its direct form.

IRONY is *a tactic employed by the lazy, cowardly and idle*. It is an attempt, a wish, not to be held accountable for what is said, written or done: it was after all intended *aloofly*, with a pale smile, a grotesque slight curling of the lips which *feigns* insight, but in actuality expresses nothing more than *inability*: inability to make a statement and assume full responsibility for doing so.

IRONIE is een *béwuste strategie*, slechts bedoeld om afstand te creëren, slechts bedoeld om de andere kant op te kunnen kijken, slechts bedoeld om het wezenlijke in beeldende kunst, literatuur, theorie of opinie, als maker of beschouwer, niet in zijn directe vorm te hoeven bezien.

IRONIE is een *tactiek van de luien, lafhartigen & gemakzuchtigen*. Zij is een poging, een wens, niet afgerekend te kunnen worden op wat is gezegd, geschreven of gedaan: men bedoelde het tenslotte *met afstand*, met een vale lach, een wanstaltig lichte kromming van de lippen, die inzicht *veinst*, maar feitelijk niets anders uit dan *onvermogen*: onvermogen om een uitspraak te doen en daarvoor de verantwoordelijkheid ten volste te dragen.

AGAINST IRONY

IRONY is *an expression of fear* and, at the same time, a *gratuitous display of ostensible intelligence*. It stands, on the one hand, for the wish to remain a *spectator*, the suggestion of neutrality, and, on the other hand, for the will to nonetheless be *recognized* as having an opinion or taking a stance. It is a *façade*: the affirmation of not wanting to face the complex network that, in a few brave cases, one dares to call *reality*.

IRONY is *a diversion* that leaves improper space for the observer to distance himself, space that the observer fills with ironic *reflection*, which overshadows any substantial contemplation. It is the means used in approaching a matter so as not to be subjected to its full implication: out of fear, out of laziness, out of boredom.

IRONIE is een *uiting van angst* en tegelijkertijd een *gratuit vertoon van schijnbaar intellect*. Zij staat enerzijds voor de wens *beschouwer* te blijven, voor een suggestief neutrale houding, en anderzijds voor de wil toch *erkend* worden in het hebben van een mening of een standpunt. Een *schaamlap* is zij: de bevestiging niet in aangezicht te willen staan van het complexe netwerk dat men, in een enkel dapper geval, *werkelijkheid* durft te noemen.

IRONIE is een *afleidingsmanoeuvre* die ongeoorloofd ruimte biedt aan de toeschouwer om afstand te nemen, ruimte die de toeschouwer vult met ironische *reflectie*, die iedere wezenlijke beschouwing overschaduwet. Zij is het middel dat in het benaderen van een onderwerp gebruikt wordt om de volle implicatie van deze niet te hoeven ondergaan: uit angst, uit luiheid, uit verveling.

AGAINST IRONY

IRONY is *a worthless choice* of juxtaposing a message with an opposing image or statement, with a renouncing tone or dismissive gesture, which leaves everyone's stance undisputed, and yet expresses that *one has understood it*: how shameless! Shameless because, in doing so, one prefers the indisputability of an idea or status to an actual critique of the parameters with which we approach the world.

IRONY is *a feint*. It insinuates the presence of potential meaning and negates it at the very same time. It is nothing other than an *escape*, a *fear*: a fear, in fact, of standing unconditionally behind a recognition, a declaration, of previously mentioned parameters: a fear of actually *committing* to this statement or, at least, to *the importance of making a statement as an act in itself*.

How shameless!

IRONIE is een *waardeloze keuze* een boodschap te juxtaponeren met tegengesteld beeld of tegengestelde uitspraak, met ontkenkende toon of ontkrachtende geste, die ieders positie onaangetast laat en toch uit dat *men het wel begrepen heeft*: een schande! Een schande omdat men hierbij de onaantastbaarheid van een idee of status prefereert boven een *wezenlijk kritische benadering* van de parameters waarmee wij de wereld benaderen.

IRONIE is een *schijnbeweging*. Zij suggereert de aanwezigheid van potentiële betekenis en ontkracht deze in een en dezelfde beweging. Zij is niets dan een *vlucht*, een *angst*: een angst namelijk om onvoorwaardelijk achter een erkenning, een markering van eerdergenoemde parameters te staan: om zich *wezenlijk* aan deze uitspraak, of alleen maar aan *het belang van het doen van een uitspraak als handeling op zichzelf*, te committeren.

Schandel!